

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže, soudce Mgr. Bc. Jana Schneeweise a soudkyně Mgr. Věry Jachurové v právní věci

žalobce: **Z. Š.**
zastoupený advokátkou Mgr. Rebekou Mořovskou Židuliakovou
se sídlem Krátký lán 8, Praha 6

proti

žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**
se sídlem Mariánské nám. 2, Praha 1

o žalobě ze dne 29. 7. 2024 na ochranu proti nečinnosti žalovaného

takto:

- I. Žalovaný je povinen rozhodnout o žádosti žalobce ze dne 17. 6. 2024 o poskytnutí informace spočívající v zaslání meritorního správního rozhodnutí ze dne 5. 12. 2016, č.j. MHMP 2170171/2016/Gro do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 14 342 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám právní zástupkyně žalobce advokátky Mgr. Rebeky Mořovské Židuliakové.

Odůvodnění:

I. Obsah žaloby

1. Žalobce se žalobou domáhal, aby soud žalovanému uložil povinnost rozhodnout o žádosti žalobce o informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „informační zákon“). V žalobě uvedl, že žádostí podanou dne 17. 6. 2024 požádal žalovaného o poskytnutí meritorního rozhodnutí ze dne 5. 12. 2016, č.j. MHMP 2170171/2016/Gro (dále jen „žádost“) s tím, že mu postačí anonymizovaná

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

verze. Žalovaný však žalobci informace neposkytnul ani nevydal rozhodnutí o odmítnutí žádosti. Zaslal žalobci pouze dokument č.j. MHMP 1170087/2024, v němž mu sdělil, že žádost vyřizuje a že spisový materiál, který byl předmětem žádosti, byl skartován. Ač byl uvedený dokument nadepsán jako poskytnutí informace, požadovaná informace jím žalobci poskytnuta nebyla. Žádost nebyla ani odmítnuta, protože žalovaný hovořil o skartaci spisového materiálu, který byl předmětem žádosti. Žalobce však spisový materiál nepožadoval, žádal pouze o rozhodnutí (které minimálně může být uchovááno také mimo spis). Sdělení žalovaného tedy existenci požadovaného rozhodnutí nevylučuje. Informace tedy nebyla žalobci poskytnuta a ani nebylo vydáno rozhodnutí o odmítnutí žádosti.

2. Žalobce podal dne 4. 7. 2024 stížnost k nadřízenému orgánu dle § 16a odst. 1 písm. b) informačního zákona, ten však do uplynutí zákonem stanovené lhůty ani ke dni podání žaloby o stížnosti nerozhodl ani na ni nereagoval. Žalobce tedy vyčerpal prostředky ochrany proti nečinnosti.

II. Vyjádření žalovaného

3. Žalovaný ve vyjádření k věci soudu navrhl odmítnutí, resp. zamítnutí žaloby. Důvod k odmítnutí žaloby žalovaný dovozoval z toho, že žalobce měl v případě podání stížnosti, o níž nadřízený orgán nijak nerozhodl, postupovat dle § 16b odst. 3 informačního zákona, podle něhož je k opatřením proti nečinnosti nadřízeného orgánu příslušný Úřad pro ochranu osobních údajů. Ten může nadřízenému orgánu přikázat, aby ve stanovené lhůtě učinil opatření ke zjednáání nápravy. Protože se žalobce na Úřad pro ochranu osobních údajů neobrátil, nevyčerpal všechny prostředky ochrany, a nesplnil tedy podmínku přípustnosti žaloby dle § 79 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).
4. Žalovaný současně uvedl, že žádosti vyhověl. Přípisem ze dne 3. 7. 2024, č.j. MHMP 1170087/2024 žalobci v souladu s § 14 odst. 5 písm. d) informačního zákona poskytl informaci, že spisový materiál, jehož součástí bylo požadované rozhodnutí, byl v souladu se zákonem č. 499/2004 Sb., o archivnictví a spisové službě, ve znění pozdějších předpisů a skartačním řádem žalovaného skartován. I přes poskytnutí informace žalovaný předložil stížnost žalobce nadřízenému orgánu k rozhodnutí. Žalovaný tedy postupoval v souladu se zákonem a žalobci se dostalo relevantní informace o absenci dispozice s požadovaným rozhodnutím. To žalovaný žalobci ozřejmil ve shora uvedeném přípise. Žalovaný dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2017, č.j. 1 As 298/2016-28, z něhož podle něj plyne, že nečinnostní žalobu lze podat pouze tehdy, pokud správním orgánem nebylo rozhodnuto ve věci samé, nebo nebylo vydáno osvědčení. V projednávané věci však nečinnost žalovaného absentuje.

III. Replika žalobce

5. Žalobce v replice setrval na žalobní argumentaci. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2018, č.j. 5 As 18/2017-40 odmítl tvrzení žalovaného o nedostatku aktivní legitimace. Zdůraznil, že přípis o neexistenci informace nepředstavuje její poskytnutí a nejde ani o odmítnutí žádosti. Teprve z vyjádření k žalobě se jeví, že žalovaný požadovaným rozhodnutím nedisponuje vůbec. Vyjádření k žalobě však nelze považovat za odmítnutí žádosti.

IV. Posouzení věci Městským soudem v Praze

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

6. Soud projednal žalobu podle § 79 s.ř.s., podle něhož ten, kdo bezvýsledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, se může žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. To neplatí, spojuje-li zvláštní zákon s nečinností správního orgánu fikci, že bylo vydáno rozhodnutí o určitém obsahu nebo jiný právní důsledek.
7. Je-li návrh důvodný, soud uloží rozsudkem správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení a stanoví mu k tomu přiměřenou lhůtu, ne však delší, než kterou určuje zvláštní zákon (§ 81 odst. 1 s. ř. s.).
8. Soud se nejprve zabýval tvrzením žalovaného o nedostatku žalobní legitimace. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce se proti postupu žalovaného bránil stížností ve smyslu § 16a odst. 1 písm. b) informačního zákona, kterou podal dne 4. 7. 2024. Dle dotčeného ustanovení „*stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace (dále jen „stížnost“) může podat žadatel, kterému po uplynutí lhůty podle § 14 odst. 5 písm. d), § 14 odst. 6 nebo § 15 odst. 3 nebo po uplynutí lhůty pro vyřízení žádosti o informace stanovené v rozhodnutí podle odstavce 6 písm. b) nebyla poskytnuta informace nebo předložena konečná licenční nabídka a nebylo vydáno rozhodnutí o odmítnutí žádosti*“.
9. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu se v rozsudku ze dne 20. 11. 2018, č. j. 5 As 18/2017- 40 zabýval otázkou, zda rozhodnutí o stížnosti podle § 16a odst. 6 písm. a) informačního zákona je rozhodnutím dle § 65 odst. 1 s. ř. s., či nikoli. Dospěl přitom k závěru, že „*potvrzení postupu povinného subjektu dle § 16a odst. 6 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, vydané na základě stížnosti dle § 16a odst. 1 písm. b) téhož zákona není rozhodnutím o žádosti o poskytnutí informace; žadatel o informaci se může bránit vůči povinnému subjektu nečinností žalobou podle § 79 odst. 1 s. ř. s.*“ Dále Nejvyšší správní soud konstatoval, že „*zákonodárce koncipoval institut stížnosti na postup při vyřizování žádosti o informace dle § 16a odst. 1 písm. b) a c) informačního zákona jako prostředek ochrany proti nečinnosti (srov. FUREK, A. § 16a [Stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace]. In: FUREK, A., ROTHANZL, L., JIROVEC, T. Zákon o svobodném přístupu k informacím. 1. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2016, s. 896.)*“.
10. Nejvyšší správní soud ve výše citovaném rozsudku k ochraně proti nečinnosti správního orgánu dále doplnil: „*Ochrana proti nečinnosti dle § 80 správního řádu se přitom použije u opatření proti nečinnosti dle informačního zákona subsidiárně (srov. § 20 odst. 4 informačního zákona). Obdobné judikaturní závěry se vytvořily i ve vztahu k odložení podnětu dle § 38 odst. 4 daňového řádu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 3 Afs 72/2015-51). Odložení podnětu podle daňového řádu a nevyhovění žádosti podle správního řádu jsou fakticky (svými účinky a povahou) rovněž potvrzením postupu správního orgánu prvního stupně dle § 16a odst. 6 písm. a) informačního zákona ke stížnosti podané podle § 16a odst. 1 písm. b) a c) téhož zákona, přičemž se proti nim neuplatní žaloba proti rozhodnutí, ale soudní ochrana může být poskytnuta v rámci řízení o žalobě proti nečinnosti povinného subjektu.*“
11. Ohledně možnosti domáhat se ochrany nečinností žalobou rozšířený senát Nejvyššího správního soudu uzavřel: „*Jednotlivec se tak stížností dle § 16a odst. 1 písm. b) či c) informačního zákona může domáhat vyřízení celého obsahu žádosti o informace. Bezvýsledným vyčerpáním prostředků ochrany proti nečinnosti (nedojde k rozhodnutí ve věci samé – odmítnutí či odložení žádosti, případně její části, či poskytnutí informace – tedy vyřízení celého obsahu žádosti) budou splněny podmínky pro podání žaloby dle § 79 s. ř. s. Žalobce se v řízení před soudem může*

domáhat vydání rozhodnutí ve věci (obdobně jako v řízení před správním orgánem). Shledá-li soud žalobu důvodnou, nařídí povinnému subjektu, aby o žádosti rozhodl. Řízení před soudem bude probíhat v přednostním režimu dle § 56 odst. 3 s. ř. s. Vůči případnému negativnímu rozhodnutí o žádosti (rozhodnutí o odmítnutí žádosti) lze následně brojit odvoláním dle § 16 informačního zákona a následně i žalobou dle § 65 s. ř. s. Soud pak může v navazujícím řízení využít § 16 odst. 4 informačního zákona a přikázat informaci poskytnout (srov. rozsudek rozšířeného senátu ze dne 24. 10. 2018, č. j. 7 As 192/2017-35, ve věci procesního ping-pongu).“

12. Z právě citovaných závěrů rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu vyplývá, že stížnost podaná dle § 16a odst. 1 písm. b) informačního zákona představuje prostředek ochrany proti nečinnosti. Po jeho uplatnění se může žalobce proti přetrvávající nečinnosti povinného subjektu domáhat soudní ochrany podáním nečinnostní žaloby. Nelze tedy přisvědčit námitce žalovaného, že žalobce před podáním žaloby nevyčerpal veškeré procesní prostředky ochrany.
13. Žalovanému nelze přisvědčit ani v tom, že žalobce byl povinen se nejprve obrátit na Úřad pro ochranu osobních údajů s žádostí o uplatnění opatření proti nečinnosti správního orgánu podle § 16b odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím. Ustanovení § 16b odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím upravuje postup v případě nečinnosti nadřízeného orgánu. Žalobce však namítá nečinnost povinného subjektu. Bezúspěšně přitom vyčerpal prostředky k ochraně proti nečinnosti správního orgánu, neboť dne 4. 7. 2024 podal stížnost ve smyslu § 16a odst. 1 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím (obdobně viz např. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 27. 3. 2024, č. j. 14 A 164/2023-23).
14. Soud se dále zabýval tím, zda o žalobcově žádosti o poskytnutí informace bylo rozhodnuto zákonem předvídaným způsobem. V této souvislosti je nutno zdůraznit, že žalobce se prostřednictvím žádosti domáhal poskytnutí konkrétně určeného správního rozhodnutí žalovaného. Žalovaný mu však připsal ze dne 3. 7. 2024, č.j. MHMP 1170087/2024 sdělil, že požadovanou informaci nedisponuje, protože správní spis byl již skartován, přičemž tento přepis žalovaný zřejmě považoval za vyhovění žádosti.
15. Obdobnou situací se v rozsudku ze dne 2. 4. 2008, č.j. 2 As 71/2007-56 zabýval Nejvyšší správní soud, který dospěl k závěru, že „*zprávu o tom, že informaci nelze poskytnout, protože v době obdržení žádosti neexistuje, respektive ji povinný subjekt dosud nemá v dispozici, nelze ani podle názoru zdejšího soudu chápat jako vyhovění žádosti, nýbrž jako její odmítnutí. Poskytnutí informace lze totiž odmítnout nejen z důvodů právních, jež jsou taxativně vyjmenovány v § 7 - § 11 zákona o svobodném přístupu k informacím, nýbrž i z důvodů faktických, které v zákoně z pochopitelných důvodů vyjmenovány nejsou. Typickým faktickým důvodem neposkytnutí informace přitom bude právě situace, kdy povinný subjekt požadovanou informaci nemá. Zprávu o tom, že informaci nelze poskytnout z faktických příčin, je ovšem nutno vnímat jako odmítnutí žádosti, nikoli jako vyhovění, jak to interpretuje stěžovatel. Jeho přístup, podle nějž lze i poskytnutí informace o tom, že požadovanou informaci nelze poskytnout, pokládat za vyhovění žádosti, by ostatně vedl k tomu, že by žadatelé o informace byli fakticky zbaveni svého práva na odvolání, neboť odvolání lze podle § 16 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím podat jedině proti rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti. Při takto úzce nastavených podmínkách pro podání odvolání je tak nutno trvat na tom, že každé rozhodnutí, které je napadeno odvoláním, bylo rozhodnutím o odmítnutí, neboť opačný přístup by fakticky mohl žadatele zbavit ve vztahu k rozhodnutím formálně vyhovujícím, fakticky však odmítajícím, práva na odvolání vůbec.*“

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

16. Vzhledem k tomu, že žalovaný žádosti žalobce o poskytnutí informace nevyhověl, přičemž ze správního spisu není patrné, že by existovaly důvody pro její odložení dle § 14 odst. 5 písm. c) informačního zákona, nelze než uzavřít, že žalovaný byl dle § 15 odst. 1 téhož zákona povinen vydat rozhodnutí o odmítnutí žádosti. Soud k tomu dále odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 7. 2020, č. j. 7 As 80/2020–32, podle něhož *„Postupem povinných subjektů v případě neexistence požadované informace se Nejvyšší správní soud již mnohokrát zabýval. Z konstantní judikatury vyplývá, že neexistence požadované informace představuje tzv. faktický důvod pro odmítnutí žádosti o informace (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 1. 2019, č. j. 1 As 359/2018 - 30, ze dne 7. 4. 2015, č. j. 6 As 136/2014 - 43, ze dne 2. 4. 2008, č. j. 2 As 71/2007 – 56). Např. v posledně uvedeném rozsudku kasační soud vyslovil, že „poskytnutí informace lze odmítnout nejen z důvodů právních, jež jsou taxativně vyjmenovány v § 7 - § 11 zákona o svobodném přístupu k informacím, nýbrž i z důvodů faktických, které v zákoně z pochopitelných důvodů vyjmenovány nejsou. Typickým faktickým důvodem neposkytnutí informace přitom bude právě situace, kdy povinný subjekt požadovanou informaci nemá“. Tento názor vyplývá rovněž z odborné komentářové literatury (viz Jelínková, J., Tuháček, M. Zákon o svobodném přístupu k informacím. Praktický komentář. Wolters Kluwer, 2017). „Odmítnout žádost pro neexistenci informace by nešlo (...) v případě, pokud by povinný subjekt informací nedisponoval, avšak zákon by předpokládal (výslovně či implicitně), že informaci musí mít.“ (Furek, A., Rothanzl, L. Zákon o svobodném přístupu k informacím a související předpisy. Komentář. 2. vydání. Praha: Linde, 2012, s. 169; srov. tamtéž, s. 80). Z uvedeného tedy plyne, že pokud se žádost podaná podle informačního zákona týká neexistujících informací, je nutné ji odmítnout. Tento postup přitom nelze vnímat jako výraz přepjatého formalismu, jak uvedl soud v napadeném rozsudku. Postup prosazovaný stěžovatelem (tj. odmítnutí žádosti v částech, v nichž informace nebyla poskytnuta) otvírá cestu k meritornímu přezkumu postupu povinného subjektu soudem. Jak uvedl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 20. 11. 2018, č. j. 5 As 18/2017 - 40, vůči případnému negativnímu rozhodnutí o žádosti (rozhodnutí o odmítnutí žádosti) lze následně brojit odvoláním dle § 16 informačního zákona a následně i žalobou dle § 65 s. ř. s. Krajský soud tedy neměl aprobovat postup žalovaného, který v rozporu se zákonem a výše citovanou judikaturou nerozhodl o částečném odmítnutí stěžovatelovy žádosti o informace.“ (srov. též např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2020, č. j. 2 As 378/2019–29 nebo ze dne 30. 6. 2022, č. j. 5 As 201/2020-32).*
17. Stejná situace nastala v nyní posuzovaném případě, kdy žalovaný považoval sdělení o neexistenci požadované informace za vyřízení žádosti (v podobě poskytnutí informace) ve smyslu § 14 odst. 5 písm. d) informačního zákona. Tím žalobci de facto upřel právo na případnou obranu proti rozhodnutí o odmítnutí žádosti cestou odvolání dle § 16 informačního zákona a následný přezkum rozhodnutí odvolacího orgánu správním soudem.
18. Ve shora zmiňovaném rozsudku ze dne 30. 6. 2022, č. j. 5 As 201/2020-32 se přitom Nejvyšší správní soud vyjádřil také k situaci, kdy se sám Nejvyšší správní soud od shora uvedených závěrů odchýlil a v rozsudku ze dne 30. 10. 2020, č. j. 3 As 63/2020-31 aproboval vyřízení žádosti o informace tak, že *„stěžovatelce byly poskytnuty informace, o které žádala, nebo jí alespoň bylo sděleno, proč jí nemohou být poskytnuty“* a zároveň toleroval, že nebylo rozhodnuto o odmítnutí žádosti. Pátý senát Nejvyššího správního soudu k tomu přitom uvedl, že *„se jedná o ojedinělý excés (k této otázce viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2019, č. j. 10 As 2/2018 – 31, publ. pod č. 3896/2019 Sb. NSS) od jinak konstantní (výše citované) judikatury Nejvyššího správního soudu, jež takový postup nepřipouští. Tato judikatura vychází mimo jiné z již zmiňovaného usnesení rozšířeného senátu“*

Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2018, č. j. 5 As 18/2017 – 40, v němž Nejvyšší správní soud podrobně popsal rozdílné procesní důsledky vydání rozhodnutí o odmítnutí žádosti a pouhého neposkytnutí informace bez vydání formálního rozhodnutí, čímž dal jasně najevo, že vydání rozhodnutí o odmítnutí žádosti nepředstavuje pouhou formalitu. Lze rovněž dodat, že třetí senát odchýlení se od závěrů citované judikatury nikterak neodůvodnil a na související kasační námitku reagoval pouze lakonickým konstatováním v bodě 23 odůvodnění svého rozsudku.“ V závěru rozsudku ze dne 30. 6. 2022, č.j. 5 As 201/2020-32 Nejvyšší správní soud opětovně zdůraznil, že „nevydání rozhodnutí o odmítnutí žádosti o informace za situace, kdy dle povinného subjektu požadované informace neexistují, nepředstavuje pouhé formální pochybení, neboť ve svém důsledku brání meritornímu soudnímu přezkumu postupu povinného subjektu. Aprobujeme-li krajský soud takový postup, nelze než jeho rozhodnutí zrušit.“

19. Žalovaný tedy pochybil, pokud do 15 dnů ode dne doručení žádosti podle § 14 odst. 5 písm. d) informačního zákona neposkytl žalobci požadovanou informaci, ani nevydal rozhodnutí o odmítnutí žádosti podle § 15 odst. 1 informačního zákona.
20. Soud tedy shledal žalobu důvodnou, a proto žalovanému podle § 81 odst. 2 s. ř. s. uložil povinnost o žádosti žalobce rozhodnout, k čemuž mu stanovil lhůtu 15 dnů (§ 14 odst. 5 informačního zákona), kterou s ohledem na okolnosti projednávané věci považuje za přiměřenou.
21. Soud o věci samé v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl bez nařízení ústního jednání (žalobce s tím výslovně souhlasil a žalovaný ve stanovené lhůtě nevyjádřil nesouhlas s takovým postupem).
22. Žalobce měl ve věci z procesního hlediska úspěch. Soud proto v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věta první s. ř. s. žalobci druhým výrokem rozsudku přiznal právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení spočívajících jednak v zaplaceném soudním poplatku za žalobu (2 000 Kč), dále v odměně advokátky za tři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby a sepsání repliky), přičemž sazba odměny za jeden úkon právní služby činí dle advokátního tarifu 3 100 Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb.), třech paušálních částkách po 300 Kč (§ 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb.) a DPH ve výši 2 142 Kč (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Celková výše nákladů, které žalobci v tomto řízení vznikly, činí 14 342 Kč. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v uvedené výši, a to ve stanovené lhůtě k rukám právní zástupkyně žalobce advokátky Rebecky Mořovské Židuliakové (§ 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě

obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 21. listopadu 2024

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu